

РЕШЕНИЕ

№ 6775

гр. София, 10.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в
публично заседание на 08.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4848** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба с вх. № 30-20-210 от 07.05.2012 г. по описа на Административен съд София - град (АССГ), подадена от Г. М. Т., чрез процесуален представител - адвокат С. А., срещу Решение № 101 от 19.04.2012 г. по преписка № 181 по описа за 2011 г. на Комисия за защита от дискриминация (КЗД), с което е установено, че по отношение на Р. Г. С., ЕГН: [ЕГН], Г. М. Т., управител на [фирма], с отказа си да включи Р. С. в предстояща екскурзия до Т., поради нейното увреждане, е осъществила спрямо нея пряка дискриминация, по смисъла на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр., на основата на признак „увреждане”, с което е нарушила разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. С посоченото по-горе решение на КЗД, на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗДискр, във вр. с чл. 24, ал. 2 ЗАНН, на Г. М. Т., ЕГН: [ЕГН], управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложено наказание - глоба в размер на 1000 лева за извършването на установената дискриминация.

В жалбата се навеждат доводи, в подкрепа на това, че атакуваното решение е незаконосъобразно в неговата цялост, постановено е при съществени процесуални нарушения и в противоречие на материалния закон. На първо място, в потвърждение на твърденията си, жалбоподателят сочи, че е допуснато съществено процесуално нарушение и в следствие на непрецизност е налице неяснота, относно страните по спора, предмет на производството, както и неяснота относно лицето, спрямо което е

повдигнато обвинението за извършено нарушение на Закона за защита от дискриминация. На второ място, се твърди, че в своята цялост мотивите на решението възпроизвеждат становищата на страните и извършените процесуални действия, без комисията да обсъжда събраните доказателства и наведените от страните доводи. Според жалбоподателя, комисията необосновано прави извода, че най-същественят факт по делото е този на връщането на платената от майката на определеното като дискриминирано лице цена за екскурзията. Твърди се, че няма разглеждане на въпроса относно това, дали е проявена добросъвестност от страна на туриста Р. С.. Необоснован, според жалбоподателя, е изводът на комисията, че остават недоказани твърденията, че отказът на Р. да пътува до М., Т. се дължи на липсата на допълнителен медицински документ за здравословното състояние на Р. С.. Счита се, че в случая плащането на цената е изпълнение само на едно от задълженията на туриста по договора, предмет на спора, като тук от съществено значение се явява изпълнението и на останалите задължения, които според жалбоподателя, не са били добросъвестно изпълнени. Именно поради това, не може да се търси дискриминация при проявена недобросъвестност и неоказано съдействие от страна на туриста. Напротив, в случая обстоятелствата сочат координирани действия от страна на две дееспособни лица, целящи извличане на облага от едно неблагоприятно обстоятелство, досежно здравословното състояние на едното от тях. Смята се, че умишлено последното е било прикривано, защото за сключване на процесния договор, основно се явява задължението на туриста да декларира здравословното си състояние и то още в самото начало на процеса на договаряне. Жалбоподателят смята за повърхностен и едностранен извода на комисията, че спрямо лицето Р. Г. С. е извършен акт на пряка дискриминация по признак “увреждане” и че по своя преценка управителят на фирмата е отказал включване в предстоящото пътуване на единствения участник с увреждане. Оспорва се и фактът, че е налице умишъл за извършване на дискриминация от страна на Г. Т., чрез връщането на заплатената сума за екскурзията до Т., без да бъде дадена възможност за предоставяне на необходимия медицински документ за здравословното състояние на туриста. Твърди се, че Р. С. и майка ѝ не са представили каквито и да било документи, удостоверяващи здравословното ѝ състояние, с оглед на сключване на задължителната, съгласно чл. 24, ал. 4 от Закона за туризма, застраховка “Помощ при пътуване в чужбина”, покриваща риска – “медицински разходи при болест и злополука на туриста”. По този начин е била възпрепятствана възможността да се осъществи процесното пътуване и то изцяло по вина на Р. С. и тази вина не може да бъде вменена на управителя на дружеството Г. Т.. На последно място, жалбоподателят отново навежда твърдението за недобросъвестност на туриста, изразяваща се в недеклариране на здравословното си състояние и непредоставяне на надлежните документи, които да доказват това. С оглед на полагане на дължимата грижа, туроператорът счита, че е направил необходимото за изясняване на здравословното състояние на туриста, с оглед обезпечаване на неговата сигурност при пътуването, обезпечаването на адекватни условия за пътуването, съобразени със здравословното състояние на лицето. Счита се, че в случая за турист с увреждане са необходими завишено внимание и прецизност. Посочва се, че туристът С. единствено твърди, че е жертва на дискриминация, но не е доказала, съобразно чл. 9 ЗЗДискр., факти, от които може да се направи извод за това. Предвид изложеното по-горе, жалбоподателят Г. М. Т., чрез процесуалния си представител – адвокат С. А., моли съдът да отмени изцяло като неправилно и

незаконосъобразно обжалваното решение № 101 от 19.04.2012 г. на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 181/2011 г. на Пети специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт М. М., на съдебно заседание от 08.11.2012 г. и в получените от АССГ на 13.11.2012 г. писмени бележки, заявява, че оспорва жалбата и моли съдът да потвърди решението на Комисията за защита от дискриминация, като претендира и юрисконсултско възнаграждение. В същото заседание, Р. С. изразява становище, че оспорва жалбата и иска да се потвърди решението, с което е установено, че спрямо нея е осъществена пряка дискриминация по признак “увреждане”.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред Комисията за защита от дискриминация е било образувано по сигнали с вх. № 44-00-1844/18.05.2011 г. и вх. № 44-00-2322/17.06.2011 г., подадени от В. Д. С. и жалба с вх. № 44-00-2893/01.08.2011 г., подадена от Р. Г. С., относно дискриминация по признак “увреждане”. В сигналите и жалбата е изложено, че без основание на лицето Р. Г. С. е отказано да пътува в организираната екскурзия до Т., М., в следствие на което тя е претърпяла значителни неимуществени болки и страдания, които следва да бъдат възмездени. Във входираната на 12.10.2011 г. молба, вх. № 44-00-3530 до Комисията за защита от дискриминация, Р. С. посочва, че спрямо нея е проявено абсолютно неравностойно третиране, поради обстоятелството, че страда от Д. Ц. Парализа, което в конкретния случай не засяга волевата и интелектуална сфера на мислене и възможността свободно да отговаря за действията си. Направено е искане до Комисията за защита от дискриминация да постанови решение, с което да признае за установено, че е налице дискриминация по признак “увреждане” и, в следствие на неправомерното си поведение, да се осъди Г. Т. да заплати справедливо обезщетение за причинените неимуществени вреди – пряк резултат от дискриминационните действия.

В оспорения пред съда акт – Решение № 101/19.04.2012 г., по преписка № 181/2011 г. на Комисията за защита от дискриминация се установява, че спрямо лицето Р. Г. С. е извършен акт на пряка дискриминация по признак “увреждане” от страна на Г. М. Т., управител на [фирма], която по своя собствено преценка е отказала включване в екскурзия до Т. на единствения участник с увреждане. Счита се, че дискриминацията е извършена умишлено чрез връщане на заплатената от Р. С. сума за екскурзията до Т., без да бъде дадена възможност да се представи необходимият според туристическата агенция документ за здравословното състояние на лицето – страна по сключения между тях договор, което обусловя по-голяма тежест на нарушението в сравнение на случаите на дискриминация, извършени по непредпазливост, както и липсата на смекчаващи отговорността обстоятелства. Съгласно чл. 78, ал. 1 ЗЗДискр. виновното лице носи административно-наказателна отговорност за извършения акт на дискриминация. В случая, поради посоченото по-горе и за постигане целите на чл. 12 ЗАНН и чл. 2 ЗЗДискр., се налага на Г. М. Т. глоба в размер над минималния, установен в чл. 78, ал. 1 ЗЗДискр., а именно 1000 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

По твърдението в жалбата, вх. № 30-20-210 от 07.05.2012 г. пред АССГ, че не е налице пряка дискриминация спрямо Р. С., съдът счита, че Комисията за защита от дискриминация е направила правилен и законосъобразен извод. Доводи в подкрепа на това са следните:

Първо, по силата на чл. 3а, ал. 1 от Закона за туризма не се допуска отказ от предоставяне на туристически услуги, както и предоставянето им с по-ниско качество или при по-неблагоприятни условия, основани на признаците по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита срещу дискриминацията. В настоящия казус е налице именно такава хипотеза. Отказ за допускане до участие в организираната екскурзия до М., Т. е постановен само спрямо Р. С. (единственият участник с увреждане), която страда от заболяване Д. Ц. Парализа.

Второ, правилно в Решението на Комисията за защита от дискриминация се твърди, че дискриминацията е извършена умишлено чрез връщане на заплатената от Р. С. сума за екскурзията до Т., без да бъде дадена възможност да се представи необходимият според туристическата агенция документ за здравословното състояние на лицето – страна по сключения между тях договор.

В съответствие с цитираните от жалбоподателя разпоредби от РЕГЛАМЕНТ (ЕС) № 181/2011 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 февруари 2011 година относно правата на пътниците в автобусния транспорт и за изменение на Регламент (ЕО) № 2006/2004 – съдът прави следните изводи: Лицата с увреждания и лицата с намалена подвижност имат същите права като всички останали граждани по отношение на свободното придвижване, свободата на избор и недискриминацията. Такива лица следва да се приемат за превоз и да не им се отказва превоз на основание тяхното увреждане или намалена подвижност, освен по причини, основаващи се на съображения за безопасност. В случая се касае до нарушаване на тези права. Дори и да е налице хипотезата на чл. 10 от посочения регламент, в който основание за отказ на дадено лице с увреждане или намалена подвижност да бъде превозвано е спазване на приложимите изисквания за безопасност, то не е налице хипотеза, при която Р. С. е отказала съдействие за предоставяне на медицински документ, удостоверяващ нейното здравословно състояние, необходим за сключването на задължителна застраховка при пътуване в чужбина. Извод за противоположното е, че ответната страна е върнала парите за екскурзията още при първата среща на 17.05.2011 г., без да бъде даден шанс за представяне на медицинския документ.

Съдът счита, че включването на лице, болно от ДЦП в подобен вид екскурзия, не би засегнало сигурността и спокойствието на останалите пътуващи. От представената в производството пред КЗД служебна бележка от доктор Д., личен лекар на Р. С., е потвърдено, че лицето е с нормално психическо и интелектуално развитие и болестта ѝ не е пречка да пътува в чужбина. От събраните в производството доказателства няма данни за това Р. С. да е неспособна да се грижи за себе си или чрез поведението си да застрашава околните.

В заключение може да се посочи, че за да е налице проява на дискриминация, по смисъла на 33Дискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към отделни лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4, ал. 1 33Дискр. В този смисъл, съдът счита, че е налице установено от КЗД различно третиране на определено лице и е доказано, че това третиране е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл. 4, ал. 1

ЗЗДискр., както и че е налице пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, която в случая е посоченият в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. признак “увреждане”.

По изложените съображения, Административен съд София – град, Второ отделение, 30 състав, счита обжалваното решение на Комисията за защита от дискриминация за законосъобразно, като издадено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената от закона форма и постановено при спазване на процесуалните правила и релевантните материалноправни норми и при липса на основания за отмяната му.

При този изход на спора, в полза на КЗД следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ, Второ отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жабата на Г. М. Т., управител на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] против Решение № 101/19.04.2012 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Г. М. Т. да заплати на Комисията за защита от дискриминация направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: